

Arrest

**nr. 51 736 van 26 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 maart 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 maart 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 mei 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 augustus 2008 en 2 februari 2009.

1.3. Op 12 juni 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per brief van 28 juli 2009 ingetrokken.

1.4. Op 21 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 42 065 van 21 april 2010.

1.5. Op 3 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent van Afghaanse nationaliteit en geboren in de wijk Afshar in Kabul. U bent Hazara en sjiïet. Volgens uw verklaringen zou een zekere commandant R.(...) ongeveer tien tot dertien jaar geleden bij uw familie om de hand van uw zus N.(...) zijn komen vragen. Uw familie zou dit geweigerd hebben. De commandant is teruggekomen en heeft u en uw gezin bedreigd. Hij zou u mishandeld hebben om druk op uw ouders uit te oefenen. Uiteindelijk zou uw moeder hebben ingestemd met een huwelijk. Enkele jaren geleden kwam u op een dag thuis van uw werk en zag u uw zus zitten huilen. U vroeg haar waarom ze naar huis was gekomen en ze vertelde u dat haar echtgenoot, commandant R.(...), haar had mishandeld en verstoten. U was bezorgd om de eer van uw familie en nam haar mee terug naar het huis van haar echtgenoot. U trof hem daar aan en het kwam tot een gevecht waarbij u de commandant verschillende keren zou gestoken hebben met een mes. U kon vluchten en ging naar uw tante. Daar werd uw vlucht naar het buitenland geregeld. U ging naar Iran en verbleef daar bijna drie jaar, waarna u naar Europa kwam. U beweert dat uw zus is overleden en dat u beschuldigd werd van moord op haar. Op 21 december nam de Commissaris-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Op 21 april 2010 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing, omdat het antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009 niet bij het administratief dossier werd gevoegd. U legt ter staving van uw aanvraag een registratiekaart van de verkiezingen, drie doktersattesten en enkele Afghaanse geldbiljetten voor.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Ongeloofwaardige en bedenkelijke verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo blijkt dat op essentiële punten uw verklaringen bij de Commissaris-generaal in het geheel niet stroken met wat u in eerste instantie bij het invullen van de vragenlijst heeft verteld. U verhaalde in de vragenlijst dat uw zus tien tot twaalf jaar geleden werd verkracht en u vervolgens naar het huis van de commandant zou zijn gegaan om hem de messteken te gaan toedienen. Dit is geheel anders dan wat u op het Commissariaat-generaal verhaalt. U maakt in de vragenlijst immers in het geheel geen melding van het gedwongen huwelijk van uw zus met de commandant, van de mishandeling en verstoting (die slechts enkele jaren geleden plaatsvonden en die de aanleiding waren van uw bezoek aan zijn huis) en van het gevecht dat hiervan het gevolg was. Dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal plots een geheel andere versie van de feiten geeft, is hoogst merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (gehoorverslag 4 augustus 2008, p. 8, 11, e.v.). Ook al werd er in het kader van het invullen van de vragenlijst gevraagd naar een kort overzicht van uw vluchtmotieven, toch mag worden verwacht dat u deze onmisbare elementen in uw relaas zou vermelden. Bij het begin van het invullen van de vragenlijst werd er u op gewezen dat u weliswaar geen uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen en feiten diende te geven, doch wel de voornaamste elementen of feiten op nauwkeurige wijze moest vermelden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw voornaamste vluchtmotief bij het invullen van de vragenlijst niet hebt weergegeven en zelfs een geheel andere versie van de feiten schetste, zodat er vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid ervan.

Over uw verwondingen waarvan u de littekens liet zien, kan het volgende worden opgemerkt. U legt een medisch attest voor waarin vermeld wordt dat u littekens op beide armen en in het gezicht hebt, veroorzaakt door gevechten tijdens de oorlog. Dit attest kan bijgevolg bezwaarlijk worden

aanvaard als overeenstemmend met uw verklaringen tijdens uw asielprocedure, waarin u de littekens wijt aan mishandeling door de commandant in het kader van een conflict omtrent uw zus. U kon hierover enkel opmerken dat de dokter u misschien verkeerd begrepen had. U beweerde dat het moeilijk was om aan de dokter uit te leggen wat er aan de hand was. Vervolgens stelde u dat er een paar keer iemand bij was om te vertalen. Daarna stelde u dat er één keer iemand bij was om te vertalen, toen u een briefje ging halen omdat u ziek was en niet naar het eerste interview kon komen. U verklaarde dat u toen ook uw littekens toonde en dat u niet weet waarom de dokter dit geschreven heeft. Er dient op gewezen te worden dat uw briefje om niet naar het interview te komen door u werd neergelegd en gedateerd is op 14 mei 2008, de dag waarop uw eerste interview toch is doorgegaan. Het attest waarop vermeld staat dat u littekens heeft, veroorzaakt door gevechten tijdens de oorlog, is gedateerd op 17 juni 2008. Hieruit blijkt dat uw verklaringen niet echt verduidelijking brengen over het attest en dat u bijgevolg niet kunt verklaren waarom u een medisch attest heeft voorgelegd waarin vermeld staat dat uw littekens veroorzaakt werden door gevechten tijdens de oorlog. Er dient op gewezen te worden dat u verantwoordelijk bent voor de documenten die u voorlegt en dat uw verklaring dat u niet weet waarom de dokter dit geschreven heeft, bijgevolg niet volstaat ter verduidelijking van deze tegenstrijdigheid. Wat het later neergelegde medisch attest dd. 10/07/09 betreft, dient te worden opgemerkt dat dit attest een aantal littekens op het lichaam van verzoeker beschrijft, maar dat de oorzaak van deze verwondingen op basis van verzoekers verklaringen werd genoteerd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het attest waar wordt gesteld "... ook dit litteken zou het gevolg zijn van agressie door wat hij noemt 'een vijand'".

Uit de weergave van de feiten op de vragenlijst blijkt verder dat u vermeld heeft dat jullie thuis verschillende oproepingsbrieven ontvingen. Tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat u thuis geen oproepingsbrieven heeft ontvangen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u eenvoudigweg dat u dit had gezegd (gehoorverslag 4 augustus 2008, p. 14). Er dient op gewezen te worden dat het verslag van de vragenlijst u werd voorgelezen in het Dari, dat u het ondertekend heeft en dat u op deze wijze te kennen heeft gegeven dat het uw verklaringen correct weergeeft. U heeft een kopie ervan gekregen en op geen enkel ogenblik tijdens de procedure opmerkingen gemaakt op de inhoud van het verslag. Hieruit volgt dat u de inhoud ervan niet meer op plausible wijze kunt ontkennen nadat u met tegenstrijdigheden werd geconfronteerd. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven op ernstige wijze aangezien ze betrekkingen hebben op uw rechtstreekse vluchtaanleiding zelf.

Het is bovendien erg opmerkelijk dat u absoluut niet weet waaraan uw zus overleden is. U weet niet of ze overleden is aan de gevolgen van slagen, aan een hartstilstand, door pillen of gif. U heeft wel nog enkele keren contact gehad met uw vader en weet dat hij erg veel vragen had. Het is echter zeer eigenaardig dat u er geen idee van heeft of uw vader nog in het hospitaal bij uw zus is geweest of in welk ziekenhuis ze lag (gehoorverslag 2 februari 2009, p. 8-9). Het is tevens erg opmerkelijk dat u op de vraag naar uw zussen antwoordde dat u twee zussen had die in Kabul woonden, zonder te vermelden dat uw zus N(...) overleden was. U stelde zelfs dat u geen contact meer met haar hebt (gehoorverslag 4 augustus 2008, p. 4). Dit doet toch wel ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van het overlijden van uw zus.

Al deze motieven samen leiden tot de vaststelling dat u uw vluchtmotieven onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en dat de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze wordt ondermijnd; waardoor u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in

de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, in het bijzonder wat betreft zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), de communicatieproblemen met de tolk, de oproepingsbrieven, zijn ziekte op de dag van het interview op DVZ, het medisch attest omtrent zijn verwondingen en zijn gebrek aan

informatie over de dood van zijn zus. Hij voert, onder verwijzing naar het handboek van UNHCR over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus, aan dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft vanaf het eerste interview te hebben vermeld en zijn verklaringen coherent zijn, geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Hij is dan ook van oordeel dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk gemaakt heeft.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende motiveert waarom aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hij betwist de conclusie van de commissaris-generaal dat er voor burgers die afkomstig zijn uit Kabul geen reëel risico bestaat op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich losstaat van de beoordeling van het reëel risico zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet daar niet moet worden aangetoond dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt maar wel dat de situatie betrekking heeft op verzoeker, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat hij elders zijn toevlucht zoekt. Verzoeker poneert dat, in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt in de bestreden beslissing, de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul erop achteruit blijft gaan, waarbij een stijgend aantal burgerslachtoffers wordt waargenomen. Verzoeker meent dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier gedateerd is zodat de commissaris-generaal zou moeten voorzien in een recente update van de veiligheidssituatie, gelet op de vele bomaanslagen in Kabul, de terroristische zelfmoordaanslagen die geregeld plaatsvinden tegen de internationale troepen en/of Afghaanse autoriteiten en waarbij tevens burgerslachtoffers vallen, de stijgende criminaliteit en een stijgend aantal ontvoeringen. Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat er geen sprake kan zijn van een vestigingsalternatief in de stad Kabul of van een intern vluchtalternatief. Hij zou in dat geval immers terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen, aldus verzoeker. Onder verwijzing naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en zijn littekens op zijn beide armen en gezicht, meent verzoeker eveneens een reëel risico te lopen om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hij besluit dat, rekening houdend met zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst, hem het subsidiair beschermingsstatuut moet worden toegekend.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) zijn verklaringen over de kern van zijn vluchtmotief, met name het gedwongen huwelijk van zijn zus N. met commandant R., haar mishandeling en verstoting en het gevecht dat hiervan het gevolg was, zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, niet stroken met wat hij in eerste instantie bij het invullen van de vragenlijst heeft verteld, (ii) zijn verklaring dat zijn littekens te wijten zijn aan mishandelingen van de commandant in het kader van een conflict omtrent zijn zus, niet strookt met het door hem voorgelegde medisch attest waarin vermeld staat dat deze verwondingen veroorzaakt zijn door gevechten tijdens de oorlog en zijn verklaringen niet echt verduidelijking brengen over het attest, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) het later neergelegde attest van 10 juli 2009 weliswaar een aantal littekens op het lichaam van verzoeker beschrijft, waarbij echter de oorzaak van deze verwondingen op basis van verzoekers verklaringen werd genoteerd, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ontvangen van oproepingsbrieven, (v) er ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van het overlijden van zijn zus vermits hij geen idee heeft waaraan zijn zus overleden is, of zijn vader nog in het hospitaal bij zijn zus is geweest en in welk ziekenhuis ze lag, en hij op de vraag naar zijn zus antwoordde dat hij twee zussen had die in Kabul woonden, zonder zijn overleden zus te vermelden, en (vi) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals uitgebreid toegelicht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.4. Ofschoon verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze en thans in zijn verzoekschrift verklaart dat tien tot dertien jaar geleden een zekere commandant R. om de hand van zijn zus N. kwam vragen, de familie pas na mishandeling van verzoeker door R. en onder druk, toestemming gaf om met N. te huwen, enkele jaren geleden N. al wenend naar huis gevlucht was omdat R. haar mishandeld en verstoten had, verzoeker hierop naar R. ging en het tot een gevecht kwam waarbij hij R. messteken toediende, hij naar Iran vluchtte en hij valselyk beschuldigd werd voor de moord op zijn zus, stelt de Raad vast dat verzoeker een geheel ander relaas gaf in zijn vragenlijst op DVZ, zowel omtrent de feiten zelf als omtrent het tijdstip waarop de feiten zich zouden hebben afgespeeld. Verzoeker verklaarde er namelijk dat zijn zus tien tot twaalf jaar geleden werd verkracht door commandant R., hij hierop naar R. ging waarbij er een gevecht ontstond, verzoeker R. enkele keren met een mes stak, hij zelf met de kolf van een geweer werd geslagen en zijn arm werd verbrand, zijn zus werd vermoord door R., hij beschuldigd werd van de moord op zijn zus en dat hij verschillende oproepingsbrieven thuis toegestuurd kreeg.

Waar verzoeker ter verschoning van deze inconsistenties aanhaalt dat de vragenlijst die ingevuld wordt op DVZ vooreerst als voorbereidend document voor het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient en wijst "*op het principe dat vragenlijsten eigenlijk niet gebruikt worden om verhalen te vergelijken*", merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bewust is van het feit dat er in het kader van het invullen van de vragenlijst gevraagd wordt naar een kort overzicht van de vluchtmotieven waarbij het niet vereist is een zeer uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen en feiten te geven. In de bestreden beslissing wordt terecht benadrukt dat desondanks kan verwacht worden dat verzoeker de voornaamste en onmisbare elementen vermeldt. Dat verzoeker derhalve het gedwongen huwelijk van zijn zus met commandant R., de mishandeling en verstoting van zijn zus niet vermeldt, en het gevecht op een geheel ander tijdstip situeert, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verzoeker merkt met betrekking tot het gehoor op DVZ ook op dat er moeilijkheden waren bij het vertalen van zijn verklaringen. De Raad dient echter vast te stellen dat zowel verzoekers verklaring (stuk 15) als zijn vragenlijst (stuk 14) werden voorgelezen in het Dari en dat hij het gehoorverslag aanvaardde zonder bijkomende opmerkingen te maken. Bovendien werd verzoeker op het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd of hij met beide tolken op DVZ goed kon praten en antwoordde hij hierop bevestigend (CGVS 4 augustus 2008, p. 14). Dat het woord 'Tajawaz' (verkrachting / belediging) mogelijks verkeerd vertaald of geïnterpreteerd werd door de tolk en dat de interviewer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal begrip kon opbrengen voor een verkeerde interpretatie, doet hieraan geen afbreuk en kan geenszins als verklaring dienen voor de uiteenlopende verklaringen die verzoeker aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Ook de loutere ontkenning op het Commissariaat-generaal en thans in zijn verzoekschrift dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij thuis oproepingsbrieven had ontvangen met betrekking tot de dood van zijn zus, is in het licht van bovenstaande vaststelling niet voldoende om zijn tegenstrijdige verklaringen te weerleggen.

Waar verzoeker ook voorhoudt dat hij die dag wegens ziekte geen interview wenste af te leggen en hij hiervan een medisch attest voorlegde, stelt de Raad vast dat verzoeker op 13 mei 2008 naar de dokter ging wegens ziekte (zie medisch attest inventaris) doch dat hij op 14 mei 2008 toch kwam opdagen voor het invullen van de vragenlijst (stuk 14). Uit dit attest blijkt geenszins dat verzoeker niet in staat was om een interview af te leggen, en uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker in staat was om op alle vragen te antwoorden en dat hij geen enkele opmerking maakte omtrent zijn ziekte waardoor hij een vraag niet zou kunnen beantwoorden. Verzoekers ziekte kan derhalve evenmin als afdoende verschoningsgrond voor zijn tegenstrijdige verklaringen aanvaard worden.

Daargelaten de vraag of de huisarts ook omwille van communicatieproblemen verkeerdelyk geschreven zou hebben dat verzoekers verwondingen veroorzaakt werden door "*gevechten tijdens de oorlog*" in plaats van door mishandeling door "*een vijand*" - hetgeen geattesteerd wordt in het nieuw door verzoeker neergelegde medische attest van 10 juli 2009 -, merkt de Raad op dat uit deze documenten enkel blijkt dat verzoeker littekens heeft op verschillende plaatsen op zijn lichaam en dat het uitgebreide litteken op zijn linkerarm een genezen derdegraads brandwonde is, doch de oorzaak van deze verwondingen werd op basis van verzoekers verklaringen genoteerd. Het subjectieve en gesolliciteerde

karakter blijkt ook uit de bewoordingen van het medische attest waar gesteld wordt: "... ook dit litteken zou het gevolg zijn van agressie door wat hij noemt 'een vijand'".

2.5. Gelet op het feit dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven, en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en hiervan de nodige bewijsstukken te bekomen, is het niet ernstig dat verzoeker niet weet hoe zijn zus gestorven is, of zijn vader nog bij haar in het hospitaal is geweest en in welk ziekenhuis ze zou gelegen hebben. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij in België tweemaal contact heeft gehad met zijn vader (CGVS 4 augustus 2008) en de Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker toen niet meer informatie kon verkrijgen van zijn vader. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de nodige inspanningen heeft ondernomen om zoveel mogelijk informatie te bekomen en kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat hij zijn volledige medewerking aan de asielinstanties heeft verleend. De Raad merkt volledigheidshalve ook op dat de procedureregeling van het UNHCR, waarnaar door verzoeker wordt verwezen, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State geen afdwingbare rechtsregels bevat waarop hij zou kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker niet als vluchteling te erkennen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de eerste plaats beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, met name dat hij Afghanistan ontvlucht is nadat hij de echtgenoot van zijn zus en tevens commandant R. ernstig verwond had en later beschuldigd werd van de dood van zijn zus. De Raad merkt echter op dat naar aanleiding van het bovenstaande onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Er dient gepreciseerd te worden dat verzoeker afkomstig is uit Afshar, een wijk in de stad Kabul en niet, zoals in het verzoekschrift gesteld (p. 6), de provincie Kabul. Voorts stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document "Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 19 november 2009 concludeerde dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen

worden uitgevoerd door de Taliban maar geen “open combat” wordt gevoerd doch de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document *“Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection”* van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied, behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt. Immers, ook zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken.

Op 12 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul geworden over de periode tussen november 2009 en augustus 2010 (*“Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 17 augustus 2010*). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS